

et Besøg skyldig. Dog var det ikke hans Mening at prøve paa at laane Penge af ham; Obersten skulde blot være hans Mellemmand og Fortaler overfor Etatsraad Erichsen, den bekendte Mæcen, som han engang havde set i det salomonske Hus, og som, saavidt han vidste, før havde understøttet Folk af hans Fag. Netop fordi han havde truffet Etatsraaden i sine forhenværende Svigerforældres Hjem, kunde han ikke faa sig til personlig at søge ham; og forresten vilde det i alle Tilfælde falde ham svært at gaa op til en fremmed Mand i et saadant Anliggende.

Endnu samme Eftermiddag sad han i Oberstens Arbejdsværelse, i den samme lille Rørsofa, hvor han for godt tre Aar siden saa forhaabningsfuldt havde udviklet sine Fremtidsplaner. Obersten sad tilbagekastet i sin Skrivebordsstol og betragtede ham med et halvt medlidende, halvt nysgerrigt iagttagende Blik over sin vandret liggende Næseklemmer. Af sin Søstersøn, Dyhring, havde han faaet at vide, at det skulde være Uoverensstemmelse i det religiøse, der havde foranlediget Per til at hæve sin Forlovelse; og skønt han — Gudbevares! — i høj Grad anerkendte dette Motiv, saae han dog paa ham som paa En, der ved et Ulykkestilfælde havde taget Skade paa Forstanden.

Per begyndte med at gøre en Undskyldning, fordi han saa sent besvarede hans ærefulde Besøg; men han havde — som han ytrede — „af personlige Grunde“ følt Trang til i nogen Tid at holde sig borte fra København.

Obersten gav Kvittering for denne Tilstaaelse ved en hensynsfuld Tavshed.

Uden Omsvøb fortalte derpaa Per om sine økonomiske Vanskeligheder og udviklede, hvorledes